

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 7 OKTOBER 1906.

N° 1

KONUNG OSCAR II

SÅSOM ADMIRAL (STORAMIRAL) I ENGELSKA FLOTTAN.

EFTER PORTRÄTT, ICKE FÖRUT REPRODUCERADT, TAGET 1906, MED NÅDIGT TILLSTÅND ÅTERGIFVET I H. & D.

Bo Bergman

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Killeb: Benzt Sjöförrare.

Vi meddela här porträtt af författaren Bo Bergman, hvilken fällde utslaget vid bedömandet af de till H. S. D:s stora litterära pristäflan inlämnade arbetena. Bland dessa eröfrades som bekant första

MITT STOCKHOLM.

FÖR HVAR 8 DAG AF BO BERGMAN.

Det är icke ett Stockholm; det är många. Vi ha hvar och en sitt, och det som varit vår barndoms och ungdoms är icke våra mannaårs och blir kanske icke vår ålderdoms. Vi känna oss hemma i olika delar af staden, allt efter som vi växa upp och vårt lif söker sig en yttre omgivning som så nära som möjligt sluter sig till vårt inre, till de tankar och drömmar vi gå och bära på. Landskapet blir kuliss åt själens drama.

Ätminstone har det varit så med mig. Jag minnes ännu skolgårdens sandöken, trist och grå i novemberregnet. Ingenting kunde bättre illustrera mitt lilla förfusna jag då för tiden än denna fula slätt, där man hörde lokomotivens eviga tjut från norra bangården och såg fångvagnarna med sina blå gardiner stanna framför spinnhuset på sidogatan. I åtta långa år irrade jag omkring i öknen, och ett år var något på den tiden. Det var en liten evighet som man missröstade om att någonsin komma igenom. På ett år kunde man få hundra anmärkningar och mista alla hyggliga lärare. Det var bara matematikläraren, som aldrig dog när han skulle.

Emellertid slapp jag loss ur öknen till sist, som Israels barn. Jag blef student, och därmed ändrade också landskapet sig. Ack, den vårens Stockholm! Det var en sjungande dröm i sol och grönt, det var

priset af Eugène Almqvists roman "Höga visan", hvars publicerande med dagens nummer tager sin början. Samtidigt inflyter en ny af Bo Bergman författad skildring "Mitt Stockholm".

* * *

Bo Bergmans litterära bagage är icke vidlyftigt, men det är likväl vägande. Han har utgifvit två böcker, diktsamlingen "Marionetterna" (1903), och novellsamlingen "Drömmen" (1904). Härtill komma de recensioner och berättelser, som han publicerat i tidningar och tidskrifter.

Bergman är född den 6 okt. 1869; student 88; låg ett par år i Uppsala, men måste af sjukdom afbryta studierna. Rönste under Uppsalatiden liflig inverkan af de då pågående litterära brytningarna.

Vanitas vanitatum — kunde stå som motto öfver Bergmans dikter och noveller. Allt är fåfänglighet, en villa, en dröm — det bästa går oftast under — och intet har bestånd. Renans ande går igen i Bergman, äfven hans satir. Och liksom den store religionshistorikern har den svenske poeten ett oändligt varmt hjärta; på botten af hans diktning lyser idel medkänsla med svaga likar. Följande lilla dikt är betecknande nog.

Efter femte akten.

Det blir så mörkt på scenen där vi spelat.
Vi äro dockor, dockor är publiken.
Ett stormlifs lust och ångest ha vi delat,
och ekot darrar än af slutrepliken.

Nu komma alla rättor med kritiken
och tassla om, hur dramat blef förfeladt.
Vi stänga dörren till kulissens riken,
och världen får som världen en gång velat.

Så gå vi hvar till sitt, och natten stiger
som ett omätligt grafhvalf i det höga.
Min rygg är böjd och slocknad är ditt öga.

I frusen stillhet allt omkring oss tiger.
Vi höra blott, där lutade vi vandra,
hur våra hjärtan ropa på hvarandra.

Hagas mänsken som inte behöfde några Dahlgrenska kommentarier, det var Strömmen i blåsande flaggskrud och "Le père la victoire" skrällande mot Jakobs kyrkas spetsönsler, det var lyckliga timmar med vänner, som nu äro döda eller icke längre vänner, och det var världen i rampljuset: Vasateaterns olymp med den sköna trojanska drottningen, som i adresskalendern bar det mest svenska af alla svenska namn, Anna Petterson . . .

Allt detta var det och mycket till. Jag minns knappt att det kom någon höst det året, men det kom så många flera höstar sedan. Mitt Stockholm gjorde åter en scenförändring. Jag hade börjat läsa böcker af det Sverige, som på den tiden kallades det unga och afskyddes af det gamla och som nu är det gamla själf och har gråa hår och ära nog — då hade det bara gråa ögon, jag menar ögon, som sågo grått. Det landskap, som lefde i dessa böcker, var de yttre malmarnes, förstadens. I den gula regndimman reste sig blindmurar, där det dröp af putsen, och på de leriga gatorna rullade en rad af arbetsåtkon. Vinkelaxelkärnan var tidens litterära ekipage, och dess Pegasus dugde illa om han inte hade länderna fulla af piskslag och hälst också haltade, åtminstone i versen. Himlen hängde låg och skiffergrå öfver taken, och solen tilläts inte att lysa annat än som reflex från ett

Foto. Rylander. Kristianstad

Klölle: Kon. A.-B. Benot. Sjöfvernsare Skölm.—Öbg.

EN BILD FRÅN KULTURHISTORISKA FÖRENINGENS FÖR SÖDRA SVERIGE KONSTSLÖJDUTSTÄLLNING I KRISTIANSTAD. Interiör af utställningen från föreningens egen konstslöjdanstalt i Lund. De två stora gobelinerne äro för museet inköpta på Hammerska auktionen i Stockholm. F. ö. fästa vi uppmärksamheten på mahognyplanet och sången modellerade af fackläraren vid föreningens bildhuggeriskola hr Henry Nilsson, samt skärmen föreställande de fyra elementen, utförda efter kartong af frkn Colma Svensson.

fönster på en bakgård. Det var som man stoppat hela lifvet i en säck. Man frös, frös ända in i sjäien och benpiporna. Det hörde också till tidens modejournal att demonstrera mot Vår Herre genom att spela slagdängor och gå i kulörta byxor på långfredagen eller genom att upplysa i hvilken kryddbod man köpte nattvardsvinet och hvad det kostade . . .

Men Vår Herre lät sig icke bekomma. Han tog saken betydligt kallblodigare än diverse af hans ställföreträdare i prässen, predikstolen och den jordiska rättvisans säte. Förmodligen resonerade han som den odödlige filosofen, abbé Coignard: Man måste förlåta kapucinerna mycket, ty de synda utan elakhet. Jag hörde väl också i all hemlighet till skräret, och jag var förälskad i mina författares Stockholm som det låg i sömnigt lytsken. fattigt, kallt och genomblåst. Jag gick och dref och frös på folktomma gator, och när snön yrde ner i halsgropen kände jag en smärtblandad njutning. Aldrig hade Stockholms ut- och afvigsidor haft en mera hänförd dyrkare än under tecknad på den tiden.

Så en dag när jag kom hem, rödblå af köld, satte jag mig ner och skref min första novell. Den hette "Historien om en krage" och handlade om en renskrifvare Viberg, som bodde i ett hus med orappadt tegel och omålade fönsterramar. Viberg var en suput, men nu hade han beslutat bli en bättre människa och till den ändan hade han köpt sig en alldeles ny och hvit stärkekrage, som skulle symbolisera hans hjärtas längtan efter renhet. Kammad och tvättad, med den rena kragen lysande i solen, gick han så upp till en ungdomsvän, som lifvet farit bättre fram med än med honom själf. Hans ansikte strålade af glad förväntan. Vännen måste ju se att han var en annan människa nu, att han icke drack längre. Men vännen såg inte den nya kragen utan de gamla kläderna, inte löftet, utan förfallet, och med en smula förlägenhet beklagade han, att det inte för tillfället fanns något

renskrifningsarbete. Viberg försvann, till det obekanta. Jag tog mod till mig och gick upp till en tidning med min novell. Men *historien* om kragen gjorde inte större intryck på redaktionen än kragen själf på min stackars hjältes vän. Jag fick mästerverket tillbaka, och jag försvann som Viberg.

Emellertid, den barnsliga novellen var skriven ut från det Stockholm, som då genom litterär suggestion blifvit mitt, och det var som sagdt förstaders. Så gick tiden; jag kom mera ut bland människorna, och där deras hvirflar snurrade starkast låg nu min stad. Man drömde sig in i en världsmetropols vimmel, när man arbetade sig genom den smala passagen utmed operan och såg vagnarna köra fram med sin last af små kvinnor i hvitt och skärt, som skulle berusas af den ädle Zéphoris eller den brinnande Carmen. Torget låg skumt. Kandelabrarna kring statyn lyst på hästens mage, rund som en tunna, och på hans långa karamellskans. Vid Rydberg brunno de elektriska globerna som två bleka jättemånar . . .

Det var kafé- och vänären. Man hade inte hunnit mycket längre i allmänhet än att man kunde gå upp i hvarandras lycka och små sorg. Afundsjukan var okänd, ty det fanns ingen anledning. Beundran var ömsesidig, och hatet rann i samma fåror hos alla. Och så hjälptes man då åt att bygga sina luftslott vid en billig cigarr och en gräsgrön eller sirapsbrun likör — helst gräsgrön, ty den såg syndigare ut. Man var mycket trött efter att ha gjort ingenting. En roman var ett lifsäventyr. Ingen var samma människa efter läsningen som före den; man hade upplevat något. Romantiken föraktades, nu dugde bara synden — och aldrig ett ögonblick kom man på den tanken, att de två på den tiden voro ett. Lasten och vivörens romantiserades som dygden och bonden i Björnsons ungdomsnoveller; ingendera hade något öfverflöd på verklighetsdrag. Kvinnan var ängel eller demon eller hälften af hvart. Heine citerades:

— — Genau bei Weibern
weiss man niemals, wo der Engel
aufhört und der Teufel anfängt.

Och Stockholm var syndatallens paradis. Stockholm var Paris, världen, kosmos. I dess hvirvel af atomer var jag en, och dansen gick.

Men alla danser ta slut. Det blir tomt en gång i vår ungdoms balsal, och ljuset skruvas ner. Kotiljongsstjärnorna skräpa en tid, så kastas de undan och där stå vi. Där står jag. Jag har mitt Stockholm för mig, nu som alltid; det är några små rum till en början med lyckans hittade hästsko öfver dörren, med arbetslan pans gröna månsken och med joller och tysta skratt som jag sitter och lyss efter. Och när jag går ut för att få en näsa frisk luft och vädra några gamla bekymmer eller några nya, så söker jag icke allrid till vännerna. Jag vet att när jag berättar om mitt, så tänka de på sitt. När man går mot fyrtioåren får man trösta sig själf.

Och därför vandrar jag ut öfver Djurgårdsbron och fortsätter längs sjön. Här är ensamt och tyst. Det är snart oktober och löfven falla. I den svarta viken ligga stjärnorna som tappade smycken, ett ljus springer någonstans öfver Gardet — det är en dröska som rullar — och vinden mot min panna är våt och kvällstung. Jag kan möta ensiaka rullande par, som rycka till när jag passerar, och någon enstöring som förgäfvets söker min blick likson jag hans, med den stumma frågan: Hvarför går han här? När jag vänder tillbaka ser jag mellan s arta stammar ett stycke af staden, några lyktkransar och en hvalfbåge af ljus på himlen. Och jag tycker att jag aldrig sett den vackrare än så . . .

Det har blifvit min sista kärlek denna strandremsa uteder Djurgårdsbrunnsviken. Jag är i Stockholm och ändå inte där. Jag har staden som ett elddop som väntar mig, när jag gått mig lugn i mörkret vid det hvilande vattnet. Och jag stiger in i ljuset igen för att bli bränsle bland det andra bränslet och en aldrig så liten låga på den hård, där jag nu en gång fått att offra.

Stockholm, sept. 1906.

Bo Bergman.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

P. E. AHLGREN.

I sitt 100:e år ingick den 27 sept. Stockholms äldste manlige invånare kommandören i flottans reserv Per Erik Ahlgren, hvilken fortfarande befinner sig vid utmärkt vigör. Likmätigt det löfte, som H. 8. D. vid återgifvandet af den gamles bild i fjol afgaf, lämna vi i år ett nytaget porträtt af den krye åldringen.

NY IDROTTSPLATS I HUFVUDSTADEN.

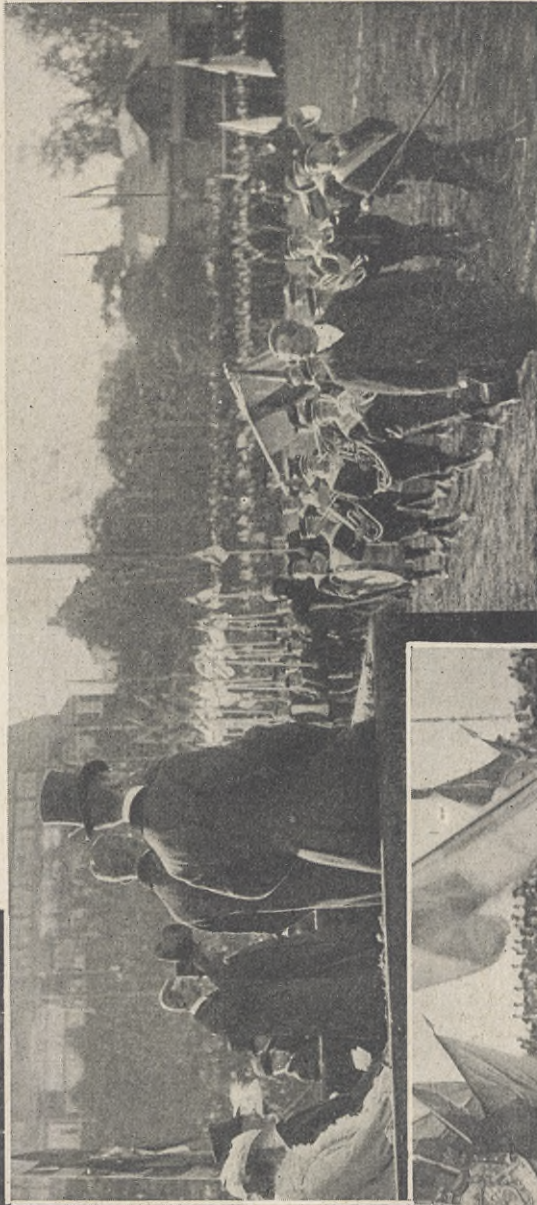

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Stilm.—Olg.

TOTALVY ÖFVER ÖSTERMALMS NYA IDROTTSPLATS VID STUREVÄGEN.

Östermalms nya idrottsplats vid Sturevägen, den största i sitt slag i Sverige, tillkommen med anslag från kommunen, invigdes den 30 september med en stor fästlighet, som började med inmarsch af lärjungar från allmänna läroverk och folk-skolor samt idrottsföreningar, tillsammans omkring 6,000. Öfverste Balck talade, och idrottsstämningar med prisutdelning ägde rum.

FRÅN HÖGTIDLIGHETERNA VID INVIGNINGEN AF ÖSTERMALMS NYA IDROTTSPLATS.

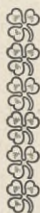
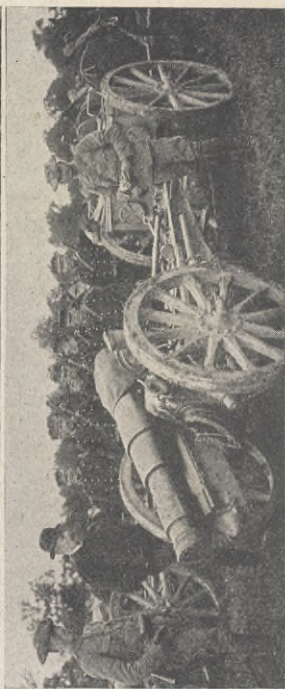
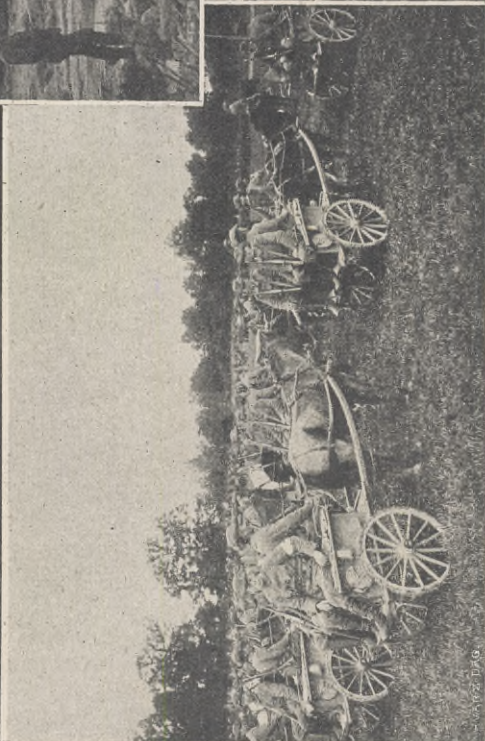
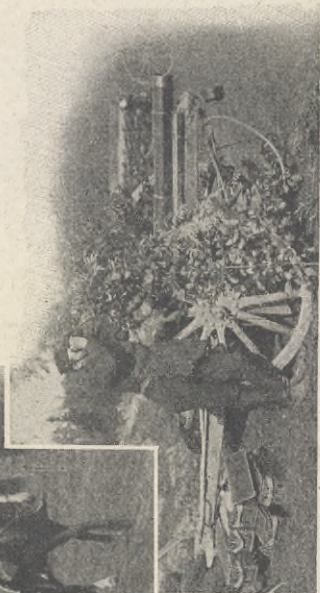
Läroverksungdom defilerar.

Bland de närvarande märkas Konungen, Kronprinsen med gemål, Prins Gustaf Adolf med gemål, Prins Eugen och Prins Vilhelm, Statsministern m. fl.

FRÅN ÅRETS FÄLTJÄNSTÖFNINGAR.

NYA BILDER FRÅN DE STORA
FÄLTJÄNSTÖFNINGARNA I ÖS-
TERGÖTLAND.

AF HVAR 8 DAGS FOTOGRAF.

INFANTERI.

KRIGSMINISTERN
(främst i midten) och
HÖGKVARTERET
PÅ MARSCH.

MASKERADT ARTIL-
LERI.

ARTILLERI.

INFANTERI SLÅR
SPÅNG ÖFVER
SVARTÅN.

KULSPRUTEBATTERI.

FÄLTHAUBITZ.

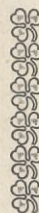
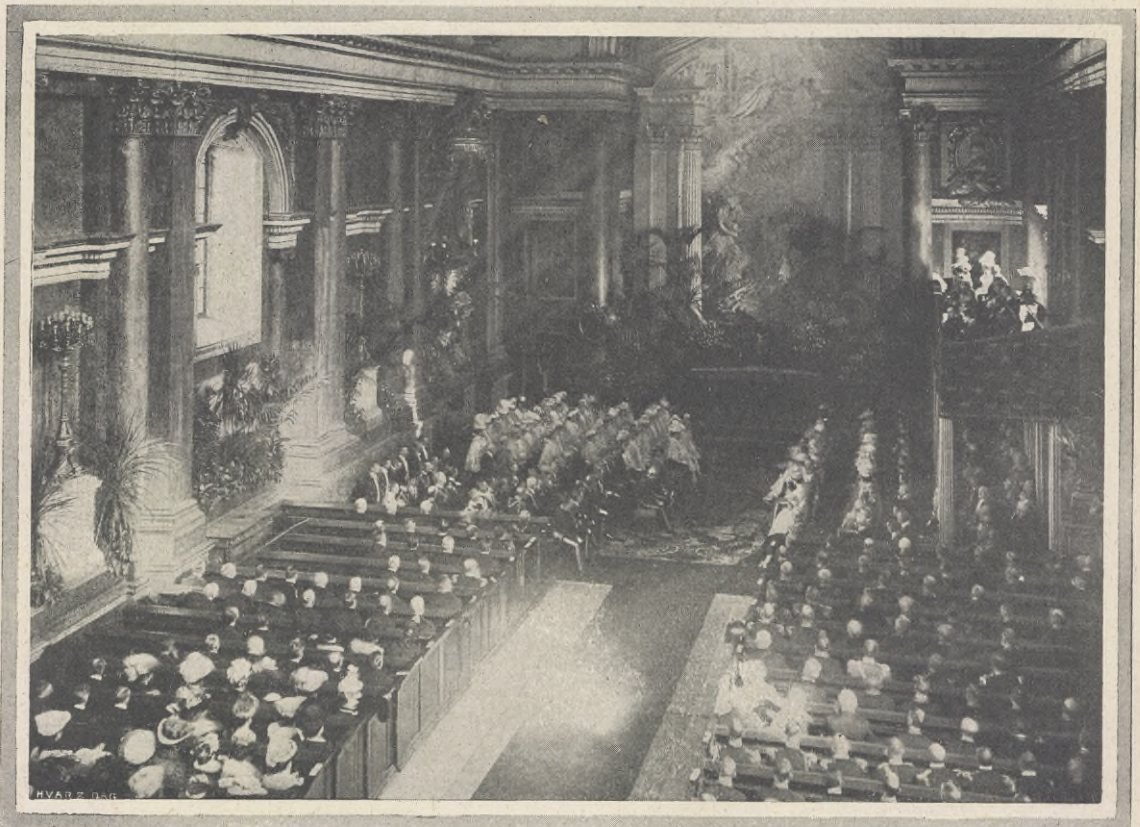

Foto. G. Jonasson, Röstånga.

FRÅN FÄLTTJÄNSTÖFNINGARNE I SKÅNE: NORRA SKÅNSKA LIFREGEMENTET I ASK. Samtidigt med öfningarna i Östergötland hade skånska trupperna haft stora manövrar. Allt har förlutit på bästa sätt och en del nyheter ha praktiserats.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stlm.—Glg.

H. 8 D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

TE DEUM I SLOTTSKAPELLET MED ANLEDNING AF KRONPRINSPARETS SILFVERBRÖLLOP.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stlm.—Glg.

KRONPRINSPARETS SILFVERBRÖLLOP.

Lördagen den 29 sept. kl. 11,59 f. m. återkom kronprinsparet till Stockholm från Karlsruhe och mottogs vid Centralstationen af ministrarne, stadsfullm. m. fl.

På måndagen hölls Te deum i slottskapellet, och på kvällen gafs gratulationscour med efterföljande supé. På tisdagen ägde familjemiddag samt fästföreställning å operan rum.

II. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF

Kliché: Bengt Silfverparre.

NYUTNÄMND A ENVOYÉER.

K. m:t har utnämnt till envoyé vid japanska hofvet ledam. af Riksd. A. K., kapt. i flottans reserv *G. O. Wallenberg* och vid den höga ottomanska porten kanslirådet och chefen för utrikesdep:s konsulatafdeln. *P. G. A. C. Anckarsvärd*.

Wallenberg är född 1863. Underlöjtnant vid flottan 82, i handelsflottan 84, adjutant i sjöförsvaredep:s kom.-exp 85—86, löjtnant 87, afsked med tur och befordr.-rätt 88, löjtnant i flottans reserv 91, kaptän i reserven 92, skeppsredare i Stockholm från 86, verkställande direktör för järnvägs-A.-B. Stockholm—Saltsjön 92—96 och för rederi-A.-B Sverige—Kontinenten från 96. Led. af Riksd. A. K. från 1900. Led. i många kommittéer.

Anckarsvärd är född i Stockholm 1865, blef stud. i Uppsala 84 och aflade ex. till rikets rättegångsverk 89 Kammariunkare 90 och attaché samma år, blef han andre sekreterare i utrikesdepartementet 94 såsom tillförordnad och 96 såsom ordinarie, hvarefter han avancerat till kansliåd.

G. O. WALLENBERG.

P. G. A. C. ANCKARSVÄRD.

Kliché: Bengt Silfverparre.

HABANA.

Cuba, Antillernas pärla, hemsökes åter af oroligheter. Den fruktbara ön, som under 400 år utsigts af Spanien och ännu icke hämtat sig efter det förödande "befrielse"-kriget, känner redan amerikanarne-befriarne öfver sig med lika obarmhärtigt vinningslystnad. Dess öde blir säkerligen förr eller senare allt helt inkorporeras med det amerikanska väldet. Nedanstående skildring från Habana är från de dagar då den vackra hufvudstaden kände lättningen efter det spanska öket som störst.

Efter fotografi.

VY ÖFVER HABANA FRÅN FÄSTNINGEN PÅ HAMNINLOPETS MOTSATTA SIDA. Staden har få egentliga sevärheter. Gatorna äro smala, med höga trottoarer, på långa sträckor fullständigt öfverskyggade af breda markiser.

Det är icke godt att gripa den stämning som hvilat öfver Habana.

Jag minns och ger efter för minnet och låter stämningen slå ihop öfver mitt hufvud. Men det är icke detsamma som att tvinga dig med i den, att gripa den och hålla den så tätt för dina ögon, att äfven du ger efter.

Detta bör du emellertid gärna göra. Ty Habana är en af jordens vackraste städer.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Stilleforsparre.

ALLÉ AF KUNGSPALMER I BOTANISKA TRÄDGÅRDEN UTANFÖR HABANA. Ingen af Västindiens öfriga palmer uppstår en sådan ädelhet i linjerna.

Låt oss börja med den söndagsmorgon, som för mig var det första!

Just när natten lättar, dyker en vit, smäcker ångare upp vid synranden. Vi stå, i god tid varskodda, redan på dess högsta däck. Det blåa havet omkring oss börjar att skimra i sin rätta färg, sedan marelden slocknat. Cubas bärg som vi följt under tvänne dagars färd från Santiago, ha denna morgon nästan upphört med sina nyckfulla tumlingar.

Landmassan mörknar af den soled som flammor där bakom. Ångaren darrar af otålighet och kastar skumfårorna högt upp. Målet växer hastigt ljusare och närmare.

Och spjånande ögon få snabba svar. Elden är snart öfver hindret. Den västindiska dagen brinner ännu en gång omkring och öfver oss.

Det är en vit stad som väntar oss, Österlandet, Tusen och en natt — Paris.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Stilleforsparre.

ETT EGENDOMLIGT MONUMENT, upprättadt i Battersea, London, af anti-vivisektionisterna öfver en hund som i ett par månader marterats i ett närbeläget vetenskapligt institut. Det är afsedt som en protest mot vivisektion i allmänhet.

TOBAKSPLANTAGE NÄRA HABANA. Den ädla plantan tarfvär den noggrannaste skötsel. Cigarrtabrikanterna klaga öfver att de i allmänhet måste skörda tobaken innan den är fullt mogen, beroende på att en förvånd europeisk smak ovillkorligen skall ha cigarrerna ljusa. En ljus cigarr är icke nödvändigtvis mildare än en mörk. Syrkegraden beror på andra omständigheter. Däremot är den ljusa cigarren (af omogna blad) ovillkorligen underlägsen den mörka i arom.

Den äkta Habanan är t. o. m. på ort och ställe ganska dyrbar. 10 cents (36 öre) kan sättas som genomsnittspriset för en cigarr. Den dyraste kvalitet som Upmann tillverkar kostar en dollar stycket och är bestämd för kung Edward. Cigarrerna göras alltid med stor omsorg och snygghet. Hvarje täckblad delas vid nerven i blott tvenne delar, hvilket gör cigarren betydligt mindre ömtålig, än när täckbladet — hvilket oftast är fallet — skäres i smala remsor för att räcka till så många fler cigarrer.

Till vänster, på andra sidan inloppet, reser sig längst ut det fyr torn, mot hvilket vi länge styrt, öfver en dyster och tung kontur. Det är fästningen, det spöke från gångna kolonisations och sjöföretider, som vi vant oss att finna vid mynningen af alla betydande karibiska hamnar. Men ditåt se vi icke mera. Med saktad fart äro vi redan på väg genom inloppet, buktadt som människaran i nedan. Staden blir till verklighet. Den ger idel samma intryck, anblicken

växlar föga, och ögat vet redan att det aldrig skall tröttna.

På dykdalberna sitta pelikanerna orörliga, djupt tankfulla. Staden är hvitbadad och stilla som en svensk landkyrka. Fästningens eko af oräkneliga grymheter höres icke. Gula feberns stad, spansk-amerikanska krigets stad, lifsglädjens yra stad, intet vittnar om att det verkliga är du.

Jo, inre hamnen blir synlig, vid som en insjö. Det

HABANAS HAMN. Denna är beryktad för sitt tjocka och illaluktande vatten. Amerikanerne ha dock adagaagt att gula febern som förr årligen härjade Habana icke stod i något direkt samband med det osunda vattnet. Sedan omgifningar och gator under de amerikanska dagarne fullständigt dränerats och därmed lifsvillkoren för de smittoförande myggorna ointetgjorts ha de stadiga feberpedemierna upphört. Märk de vid trappan förtöjda, för hamntrafiken afsedda båtarna med sin öfverbyggda akter, där gardinen rullas ned åt solsidan.

Efter fotografi.

FRÅN DEN 15:DE VÄRLDSFREDSKONGRESSEN I MILANO. PRESIDENTEN E. T. MONETA (X).

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—(P)

blåa hafsvattnet porlar icke längre om stäfvén. Ett gulbrunt, tjockt och stinkande vatten älter undan för vår köll. Och där, midt i hamnen vajar sorgmodigt den amerikanska flaggan från skelettet af hvad som en gång var det stolta krigsskeppet Maine. Det hjälper icke nu att klockornas fromma röster börja höras.

*

Så den andra ytterligheten, af fullödig tropisk kontrast. Solen har gått ned. Vi sitta i vår vagn, på en gång lättjefulla och oroligt livvade af den äggande svalkan. Gummihjulen rulla tyst öfver asfalten, hästen är känslig för den febrila stämningen och ifrig.

Detta är El Malecon, Habanas nya ståtliga strandesplanad. Mörkret slår emot oss med hafvets friska bris, stjärnorna stå alltid klara däruppe. Hästhofvarnes klapper smattrar som hagel mot det jämna bruset af dyningen. Lyktornas pärlband vindas af och an, fästningsfyren kastar sitt väldiga ljusknippe långt ut till hafs.

Öfver staden flyter återskenet af många elektriska lampor. Och från densamma stiger lockande ett obestämdt tissel och mummel, af skratt och glada tillrop, af brådska ord, af musik och tiotusendes munterhet.

Det nalkas, det nalkas! Esplanaden svänger af, vi vända ryggen åt mörkret. Den stora avenyen upp till Plazan upptar oss, vi försvinna i hvirfveln af de tiotusen.

Visst sågo vi Habana som den moderna storstaden förut. Med foror och vimmel och ringande spårvagnar. Men tropiken tar ut sin rätt. Tropiken som sitter och

Efter fotografi.

FRÅN BARON KODAMAS, CHEFEN FÖR DEN JAPANSKA GENERALSTABEN, BEGRAFNING I TOKIO. Begravningshögtidligheten var den allra enklaste. Hans vapenbröder från det stora kriget Oku, Nodzu och Kuroki följa kistan till fots.

Kliché: Bengt Silfverparre

GENERAL TREPOFFS BEGRAFNING. Hans efterträdare general Dedjulin (X) är främst af dem som bära kistan.

peka på. Det är en vidsträckt stad på låga kullar, och den smyger sig långt utåt hafvet. Trakten rundt omkring är egentligen lågländ. Husen hafva platta tak. Endast få torn, låga och utan skönheter resa sig öfver de hvita kullarne.

Vi finna inret hvarför. Vi uppslukas af hvirflarne och glömma med de andra att spörja. Kanske är det så, att först när vi gripa det oätkomliga, först då flyr det riktigt våra händer.

Låt ljuda fanfarerna öfver den unga republiken Cuba!

P. G. Norberg.

POLISRESERVENS GÅRD I HELSINGFORS, MOT HVILKEN ATTENTAT FÖRÖFVATS. Folkmassan tränges framför den söndersprängda källargluggen. Vi äro i besittning af flera dylika fotos, bland hvilka äfven från det attentat, som kort efter det nyssnämnda föröfvades mot en högre polistjänsteman. Vi vilja dock så litet som möjligt syssla med dessa företeelser och afstå från flera reproduktioner.

fläktar sig dagen lång i rum, med fönsterluckorna slutna åt gatan, och dörren på glänt åt gården, där vattenkonsten spelar. Tropiken, den af de hvite eröfrade, som låter dagen gå i väntan, idel väntan på aftonen och svalkan

Nu är aftonen inne, luckorna fränslagna, allt det återhållna lössläppt. Vagnar och fotgängare trängas i en ständig malström. Mantillorna fläktas tillbaka. kavaljererna hälsa, ögon och smycken glänsa. Allt hvad staden har af varmblodigt lif är samladt på Plazan, där regementsmusiken ljuder som den nödvändiga utlösningen för dessa människor, för hvilka icke ens ordens störtfloder och de fladdrande gesterna äro nog.

Detta är allt. Alltid detsamma, alltid det nya och betvingande. Fäfänglig karneval för den som så vill, den oreflekterade glädjens barbariska konst. Det otroliga för den som minnes det på afstånd. Meningen af livvets ögonblick för dem som skapa det.

Hvad gör Habana till drottningen? Hvarför verka de andra af Västindiens spanska städer blott smink och paljetter, medan Habana ensam är äkta? De hafva ju alla hafvet och den milda natten och palmerna?

Habana har inga sevärdheter. Där finns litet att

EXCELLENSEN DERNBURG, TYSKLANDS NYE KOLONIAL-DIREKTOR. Tyskland har för första gången vid sitt val till denna post icke gått till den högsta aristokratien, utan endast fäst afseende vid erkänd praktisk duglighet.

Den danska litteratu-rens störste lyriker, Holger Drachmann, den evigt unge diktaren, hvars poesi ännu allttjämt är präglad af samma andens ungdomlighet, som då han för tre och ett halft decennium sedan för första gången slog an sin lyras strängar, fyller den 9 Oktober sextio år, och såväl i hans hemland som långt därutanför har man beredt sig att fira den gamle bardens jubileum. Hos oss skall det, som bekant, högtidlighållas af Svenska teatern genom uppförandet af skaldens versdrama "Gurre", för ändamålet öfversatt af Daniel Fallström, den svenske skald, hvars läggning och skaplynne äger de flesta beröringspunkterna med Drachmanns. Och på Köpenhamns Kongelige skall ett nytt stycke af Drachmann, "Herr Oluf rider" föras öfver scenen.

Det nämndes här ofvan, att Holger Drachmanns diktarfysionymi i mångt och mycket öfverensstämmer med vår Daniel Fallströms. Men detta är ej nog sagt. Till en riktig upfattning af Drachmanns skaldepersönlighet fordras det att kasta en öfverblick öfver hela den tidrymd, som hans författareverksamhet omspannar, med dess af olika skiftningar och strömningar i nordens litteratur och politik karaktäriserade skeden. Och man skall därvid finna, att den danske skaldens höga författaregestalt har många facer, som hans svenske appollobröder ej äger motsvarighet till. Fallström är till sin natur ej så sammansatt som Drachmann, den förres diktarbana har därför varit mera rikt utstakad, medan den senares kommit att gå i många svängningar.

Holger Drachmann började sin litterära gärning just då Georg Brandes samlade omkring sig den unga skara, som sedan blef "det moderne gennembruddets mænd", och han rycktes genast med i arbetet för den danska litteraturens uppväckande ur den dvala, i hvilken den efter romantikens fall befunnit sig. Det var 1871, han debuterade som författare med roemet "Engelske Socialiste" och "Digte", i hvilken han ungdomskäckt bröt en lans för de revolutoriska idéer, som höll på att arbeta sig fram. Så följde 1875 "Dæmpede melodier", som förskaffade sin författare erkännande äfven af motpartiet, och därefter i rask följd romaner, noveller och dikter: "Sange ved havet", "Derovre fra Grænsen", hvilken blef jämförd med "Fänrik Ståls sägner".

Allt hithills har Drachmann stått som en af de nya idéernas banerförare. Han hade i den falang af unga diktare, som med revolutionens sånger på tungan, gingo till strids mot det gamla och förligade i litteratur och politik, varit den som, härföraren Georg Brandes undantagen, fört den skarpaste klingan, och det ligger ringa eller ingen öfverdrift i att säga, det han under denna tid stod som den förnämste lyrikern bland alla nordens unge skaldar. Men med 1880-talets

Foto. Hahn, Lund.

Kliché: Bengt Sjöforsvarn.

60 ÅR DEN 9 OKTOBER.

ingång inträffar en förkastning i hans tänkesätt. Han, den unge entusiastiske kämpen för framåtskridandets sak, slog om till en motsatt ståndpunkt, lät enrullera sig i reaktionärernas led. Den högreste flygelmannen i vänsterns unga kämpaskara blef en öfverlöpare, blef soldenär hos den vaknande högern, som efter den dvala, hvari den efter sitt nederlag fallit, nu, reste sig till ny strid. Och anledningen till detta omslag? Ja, det var säkerligen icke endast en orsak, som låg till grund därför. Men den mäktigaste var nog det starka kraf på lifsglädje, som samtidigt med Verner von Heidenstams framträdande hos oss började göra sig gällande i den nordiska litteraturen. Realismen var blifven de unge för grå. De trängade efter ett rikare lif, efter varmare färger än den nakna verkligheten bjöd, och så grep man då till den förkastade romantiken som en räddningsplanke. Drachmann, med sitt rika sjudande

inre lif fann också verklighetens skrankor för snäva, och det gick lätt för honom att utbyta den realistiska verklighetskrakten mot romantikens lätta, fladdrande mantel. Och så kom han att stå som ceremoniförrättare vid begrafningen af de ideal, som de unge ett knappt decennium tidigare proklamerat som mänsklighetens ledsagare framåt mot ett bättre och fullödigare lif.

Drachmanns produktion efter 1880 blef ej så omfattande. Romanen "Forskrevet", så rik på tankar och stämningar, drömmar och upplevelser, "Dichtung und Wahrheit", skulle man kunna beteckna som en författarens själfbikt, en hans förklaring öfver det omslag, som försiggått i hans inre. Man skulle kunna säga, att det är sitt eget dittills lefda diktarlif, han här framlägger till offentlig granskning. Det är sina egna själsstrider, han här ger uttryck åt, sina slitningar mellan tro och tvifvel på de ideal, som varit bärande för de unga, hvilkas kamplystna och stridsfärdiga skara han förut tillhört.

Ånskönt Drachmann än en gång har sadlat om och ställt sig i oppositionsmännens led, kan man sätta denna bok som motto för hela hans diktning. Som en röd tråd i den mörka sorgdystert svarta väven af tankar, känslor och stämningar går därigenom krafvet på lifsglädje, på ett rikare, djupare, skönare innehåll i lifvet. Och detta kraf har han genom sina irringar fram till sin nuvarande ståndpunkt hållit stadigt fast vid. Han har alltid trots omkastningarna i sin åskådning, varit lifsglädjens sångare bland sitt folk, en realismens fullgångne romaniker, som väl kunnat söka efter medlen att nå det mål, han ansett vara mänsklighetens, men aldrig tvekat om, hvilket detta mål är.

Axel M. Carlsson.

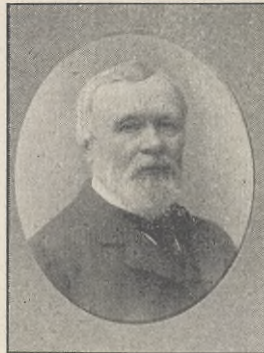

:: VECKANS ::

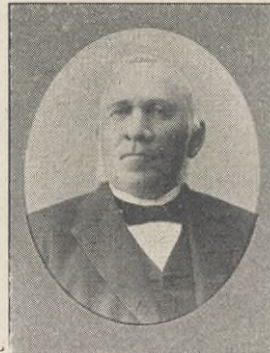
W. LILJEBORG.

Den 6 oktober fyllde professor Wilhelm Liljeborg i Uppsala 90 år. Hellsidesporträtt jämte biografi återfinnes i H. S. D. VII : 2.

E. ÖHMAN.

Grosshandlare Eric Öhman, innehållare af firman E Öhmans Söner & Co i Stockholm, fyllde den 6 okt. 70 år. Grundade 61 egen afärf inom spannmåls- och kolonialbranschen. F. d. kommunalman och stadsfullmäktig.

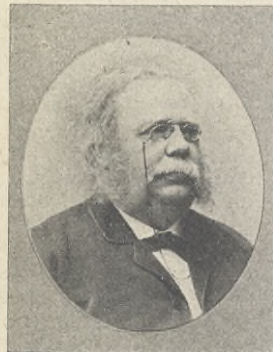
G. ÖHMAN.

Grossh. E. Öhmans tvillingbroder bruksägaren G Öhman i Sörvik fyllde den 6 okt. 70 år. Äger ett större antal egendomar inom Ludvika, Grangårde och Norrbärkes socknar (Falun Län). Anlitad i ortens kommunala angelägenheter såsom vägbyggnader och dylikt.

C. T. G. RUDENSCHÖLD.

Till chef för krigshögskolan har förordnat- öfveradjutanten och majoren vid Generalstaben greve Torsten Rudenschöld. Född 63, stud. ex. 83, stabsadjutant och löjtnant i Generalstaben 93, kapten 98, major 1904.

F. A. H. HEDENSTIERNA.

70 år fyller den 13 okt härads-höfding Hugo Hedenstierna. Stud. ex. 55, härads-höfding i Kinda och Ydre härads domsaga sedan 80. Kommunalstämmodr. under 20 år, landstingsman från 94, led. af Riksd. F. K. sedan 98, dir. i Östergöt. Bank's kontor i Kisa. Ordf. i östra Centralbanans styrelse.

CHR. E. NILSSON.

Direktör Christian Edvard Nilsson i Eslöf fyllde den 28 sept. 70 år. Kommunalnämndens ordf i Eslöfs köping 75-82, Kommunalstämman i V.stra Sollerups socken ordf. 86-94, m. m. Verkst. dir. för Eslöfs bryggeri sedan 83. Ordf. i styr. för Sparbanken för Eslöf m. m.

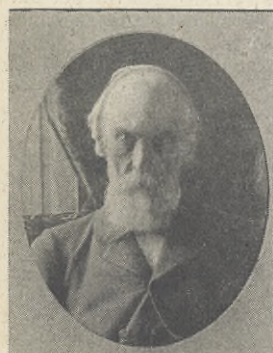
J. WIJK.

Led. af Riksd. F. K. godsägaren Ivar Wijk å Domö, Skarab. län fyller den 9 Okt. 65 år. Led. af Riksd. F. K sedan 91, ordf. i Hushållningssällskapet sedan 05.

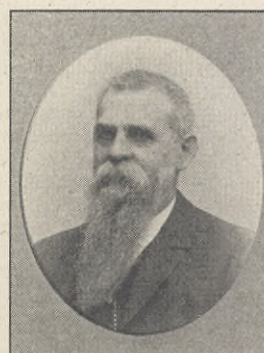
O. M. HÖGLUND.

60 år fyllde d. 23 sept. riksgäldsfullmäktigen-grosshandlaren — Jii. dr O. M. Höglund. Stockholm.

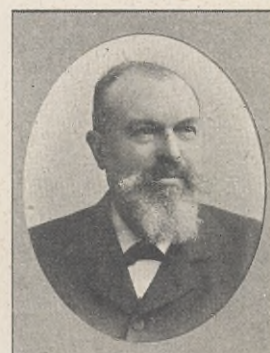
A. T. GELLERSTEDT.

Den 6 okt. fyllde professor Albert Teodor Gellerstedt i Sthlm 70 år. Hellsidesporträtt jämte biografi återfinnes i H. S. D. II : 23.

J. P. ELFVERSON.

65 år fyllde den 15 sept. föreståndaren för Gäfle navigationskola Johan Peter Elfverson. Befälhafvare å segelfartyg och lastångare, 77 lärare vid Karlshamns navigationskola, där E. var led. af stadsfullm. o. hamndir. samt beviljningsberedn. o. taxeringskom. Sedan 90 förestånd. f. navigationskol. i Gäfle.

M. FRAENCKEL.

Den bekante främjaren af svensk mosskultur, grosshandlaren Moritz Fraenckel i Göteborg fyllde den 2 okt. 60 år. Ledamot i styrelsen för Mosskultur-föreningen sedan 1900. Medlem af Landbruksakademien.

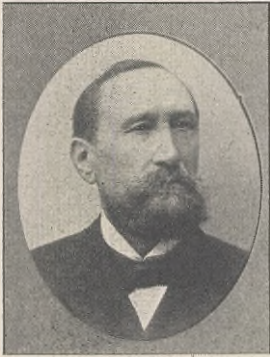

A. SUNDSTRÖM.

Grosshandlaren Aug. Sundström i Stockholm fyllde den 6 sept. 50 år. Led. af Sveriges Allm. Handelsförenings styr och förvaltningsutskott, led. af dir. för Borgarskapets Enkhus. — En af Stockholms stads sparbanks hufvudmän.

PORTRÄTTGALLERI

J. M. KINDAL.

Bokhandlaren Magnus Kindal, innehafvaren af N. J. Gumperts Bok- och Pappershandel, tyllde den 2 okt. 70 år därvid han gjorde betydande donationer.

O. H. STRÖM.

70 år tyllde den 3 okt. konsul O. H. Ström i Stockholm. Afjade apotekarex. 59, innehade apoteket i Råneå 72—74, portugisisk vice konsul 75, dansk konsul i Neder Kalix 86. Ledamot af Riksd. A. K. för Kalix domsaga under 18 riksdagar.

O. E. WIJMKARK.

Häradshöfding Otto Emanuel Wijkmark tyllde d. 5 okt. 65 år. Stud. ex. 59, hofrättsex. 63, e. o. not. i Göta hofrätt s. a., v. häradshöfd. 67, häradshöfding i Aska, Dals och Bobergs härads domsaga sedan 81. Äger och bebör egendomen Bisp-motala i närheten af Motala.

E. G. THUNELL.

Den 4 okt. firade en bland landets specialminuthandlare mera bekant person handlande Erik Gustaf Thunell 50-årsdagen af sitt inträde i branchen T. har gjort sig bemärkt inom sin kär för initiativrikhet till dess och biträdenas fromma, och intar en ledande ställning i dess föreningar.

M. OLSSON. †

F. d. kyrkovärden Måns Olsson afled i Färila den 13 sept. Född 36 kyrkovärd under 29 år, kommunalnämndens ordförande i 4 år, dessutom innehafvt många andra kommunala befattningar.

R. H. KARSTEN. †

Rådman Richard Hugo Karsten i Umeå afled d. 17 sept., född 37. Stadsfullm., ordf. i Råtskammaren, led i hamndir., handverksl. fattigvården, beredningsbevillnin., taxeringsnäm., pröfningsn., skolrådet, hälsovårdsn., handelsför., led. af handels- och sjöfartsn., brandchet i Umeå stad m. m.

A. RUSTAN. †

Skådespelerskan Anna Rustan, anställd hos direktör Albert Ranft, har aflidit i Stockholm. Född 1857, började R. sin teaterbana som liten flicka. På 1870-talet var hon engagerad vid olika landsortssällskap, kom så till Göteborg och därefter till Mindre teatern i Stockholm. Efter att åren 1882—85 ha varit en-

gagerad hos August Lindberg och vid Göteborgs Stora teater kom hon till Ranft, men stannade endast ett år i hans sällskap, återgick för ett par år till Göteborg, var därefter hos Lindberg och kom ånyo till Ranft 1893. Sedan dess har hon följt de Ranftska sällskapen, spelat både på Svenska teatern, Vasateatern och Djurgårsteatern i stora dramer, finare lustspel och vilda farser.

Fröken R som i yngre dagar var en strålande skönhet, spelade Reginas roll i "Gengångare", när Lindberg först framförde stycket i Norden. På äldre dagar spelade hon mest svärmödrar och andra komiska damer, i hvilka roller hennes gälla röst gjorde god ve kan. Fröken R. drog sig aldrig för att dölja sitt vackra yttre bakom en ful mask när rollen så fordrade

BLIF
MEDARBETARE I
HVAR 8 DAG.

NYVALDA RIKSDAGSMÄN I FÖRSTA KAMMAREN.

L. DOUGLAS
Landshöfding.
Östergötlands län.

O. BERGER
Häradshöfding, f. d. statsråd.
Kalmar län.

S. CLASON
Professor.
Västmanlands län.

L. A. HEDENLUND
Bankdirektör.
Ålfsborgs län.

Foto. Lundberg, Vingåker.

NYFUNNET ALTARSKÅP I ÖSTEFÅKERS KYRKA I SÖDERMANLAND.

Kitche: Bengt Silfverparre.

HVAR 8 DAG.

Foto. Hedblom, Falun.

VASASTENEN.

Kitche: Bengt Silfverparre.

Vid en i år verkställd restaurering af Österaåkers kyrka anträffades på en mörk vind bland en del skräp ofvan afbildade skåp. De lossnade, huller om buller liggande sniderierna plockades ihop och sattes på sina platser. Dörrmålningarna rengjordes och framträda nu i klara färger. Bilderna, i trä, äro mycket väl skurna. Äfven åt dem har man sorgfälligt återgfvit deras ursprungliga färger. Rörande altarskåpets ålder och ursprung ligger det antagandet nära till hands, att det i tiden tillhört det å andra sidan sjön Öljaren belägna Julita kloster.

VASASTENEN.

Vid Torsångs kyrka har aftäckts en minnessten öfver Gustaf Vasa. Inskriptionen är af följande af-fattning:

GUSTAF WASA
Sveriges befriare.
MDXX

VIII ÅRG. 1:A HÄFTET INNEHÅLLER:

INNEHÅLL: Konung Oscar II. — Bo Bergman. — "Mitt Stockholm" af Bo Bergman. — Svensk slöjd — P. E. Ahlgren. — Ny idrottsplats i hufvudstaden. — Från årets fält-tjänstövningar. — Kronprinsparets silfverbröllop. — Nyut-nämnda envoyéer. — Habana. — Brokiet utomlandsnytt. — Holger Drachmann. — Veckans porträttgalleri. — Nyvalda riksdagsmän i Första Kammaren. — Nyfunnet altarskåp i Österaåkers kyrka i Södermanland. — Vasastenen.

Obs. Återgifvande af text eller illustrationer ur H. 8. D. utan särskildt medgifvande förbjudes.